

Det skal være
gjort
av 1888

MENIGHETSBLAD

FOR ORKDAL PRESTEGJELD

«Når dere søker meg av hele eders hjerte, vil jeg la meg finne av eder».

Nr. 8

Oktober 1954

4. årg.

Menighets - gudstjenesten

Menighetsgudstjenesten stammer fra kristendommens eldste tider. Når kristne menigheter ble stiftet rundt omkring i landene, samlet disse seg om gudstjenesten i menighetens forsamling. Dette lå i selve menighetens vesen. For uten gudstjeneste blir der ikke noe kristent samliv og samarbeide. Og uten gudstjeneste kan ikke kristendommen og dens livskraft finne vei fra slekt til slekt. Gudstjenesten er således et meget viktig ledd i kristendommens fortsatte virke på jorden. Derfor er det så at når der er liten trang til å søke Gud i gudstjenestlig liv, da viser det at det står dårlig til med kristendommen blant menneskene. Og når kristendommen er sterk og sund blant folk, blir trang stor til å søke hen til menighetens gudstjeneste.

Vi vet at gudstjenesten var kjær for de første kristne menigheter. Og vi ser alltid påny hvorledes det blir så, når kristenlivet blir friskt, sunt og sterkt.

Det er heller ikke noe som kan erstatte menighetens fellesgudstjeneste. Vi er ikke bestemt til å gå alene med vår kristendom. Vi vet at det er enkelte som skiller seg ut og søker sin oppbyggelse i småforsamlinger. Dette kan gå til en tid, men i lengden vil man ikke være tjent med det. I det lange løp taper de kristne på å stenge seg ute

fra menighetens fellesgudstjeneste. For menighetens gudstjeneste hjelper oss til å kjenne alt det store som de kristne har felles. Menighetens gudstjeneste skal styrke den felles tro, det felles håp, den felles vidtfamnende kjærlighet, og gudstjenesten skal bære bud om det store felles Guds rike rundt omkring på jorden, gjennom alle tider og til alle slekter, så langt som Jesu Kristi evangelium rekker.

Så er det da av overmåte stor betydning at vi rundt omkring i våre menigheter kan bli glad i vår felles gudstjeneste og se stort på den. Det har betydning for den enkeltes kristenliv. For uten gudstjeneste vil

kristenlivet lide tap. Og det har betydning for de mange som ennå står utenfor. Når disse ser og forstår at de kristne setter gudstjenesten høyt, så vil også de drages med. De søker hen til kirken for å se og høre. Det er en kjensgjerning at der hvor kirkesøkningen er god, der drages også de utenforstående med.

Give da Gud, hvor vi skal bo,
alltid når klokkene ringer,
folket må samles i Jesu tro,
der hvor fra oven det klinger:
Verden vel ei, men I meg ser,
alt hvad jeg sier, se det skjer!
Fred være med eder alle!

T. L.

Hva jeg bygger min
tro på.

Av lege Einar Lundby.

Jeg bygger min tro på Guds ords utsagn om en virkelighet som mine sanser eller min fornuft ikke kan innfange, fordi den ligger på et annet plan, på en annen bølgelengde enn mine sanser.

Gjennom troen får jeg erfare den virkelighet som Guds ords sannheter og livslover åpenbarer. Å tro er å innrette seg etter Guds ord, være hunnet av Ordet, og så erfare denne virkelighet i den mon og til den

tid som Gud ser det er tjenlig for meg. Jeg må bare ikke ville bestemme over Gud med hensyn til måten, stedet eller tiden det skal skje.

Det jeg tror er sammentrengt i den apostoliske trosbekjennelse. Guds ånd har overbevist meg at det er sant alt som står der.

Du må velge

Ta standpunkt nå - velg nå! For valget er unngåelig. Om vi ikke velger bevisst, velger vi ubevisst. Om vi ikke tar personlig standpunkt så tar vi i virkeligheten det stand-

Søster Emilie Andøsløkk

Fredag ettermiddag 17. septem-
gikk flagget forsiktig til værs på
Orkanger aldersheim og Orkdal
gamleheim. Men det kom bare
halvvegs. De som visste mer ante
hva det varslet. Søster Emilie An-
døsløkk hadde kjempet sin siste
kamp innafor aldersheimens veg-
ger. Ca. 1/2 år har den pågått. Og
den som har ferdes i sjuke rommet
vet at den har vært stri. Det så ut
som rene underet at hun kunne
greie det i så mange, lange måneder.
Men vi tror at årsaken var den som
kunne stått som motto over livet
hennes: Herren har bruk for deg.
Og han fikk bruke henne i en lang
arbeidsdag på sjukehus, og sist som
menighetssøster i Orkanger. Hun
var elsket og velsett. Allerede mens
hun levde forsto folk noe av hen-
nes innsats. Kongens fortjenstme-
dalje ble hun også hedret med.

Mange er de tårer som søster Emi-
lie har tørket. Mange er de syke-
og dødsleier som hun har mildnet
og gjort lysere, menneskelig talt.
Men alt av nåde. Det behøvde en
ikke minne henne om. Hun var så
liten og ydmyk i all sin ferd. Still-
ferdig kom hun. Like stillferdig
gikk hun i sykerommene, - og til-
sist ut av dette livet.

Utrettelig støttet hun alt kristelig
arbeid. Predikanter fikk hyppig
og godt opphold i heimen hos hen-
ne og søsteren Ingeborg. Aldri
fikk folk se at hun sparte seg der
hun kunne tjene. Hun hørte til den
gamle generasjon av søstre som tje-
nesten var herlig for, og hellig. Og
hun hørte til den kristne genera-
sjon som fulgte kallet til tjeneste.

Det er ikke lett å skildre søster

punkt at vi ikke tar noe stand-
punkt! Vi kan velge å ro mot
strømmen. Gjør vi det ikke, så
driver vi med strømmen. Men det
er jo også et valg.

Olfert Ricard.

Emilie. En kan ikke godt bruke
sterke farger. For det høver ikke
på bildet hennes. Hun var så fin
og sart i sin ferd mellom menneske-
ne. Men over minnet lyser noe
som heller ikke farger kan gjengi:
glans.

Vel gjort, søster Emilie. Slik si-
er vi. Men det største er at tjes-
tens herre skal si det til sine på den
store dagen. For Herren kjenner
sine.

O.

Fest for konfirmantane i Orkland måndag den 27. september 1954.

Konfirmantfesten vart i år halde
i det nye misjonshuset på Svorkmo.
Småbord med blomar - lys og kaffe-
koppar og gode stolar attmed, var
det første som møtte oss da vi steig
inn i den romslege ljose salen. Her
var retteleg tenkt til ein festkveld -
såg det ut til. Av dei innbedne -
konfirmantar, foreldre og lærarar
møtte mange, men vi sakna og flei-
re av dei unge - kva det var som
hindra dei. Likevel - det vart da
ein koseleg kveld - og vi vonar at
kvar ein som kom fekk noko med
seg heimatt - eit godt minne - og
ikkje berre det - men at eit og anna
ordet nådde inn i sjela og fann gro-
botn der.

Pastor Leergaard og Ole Lille-
berg tala på festen - og det var ri-
keleg med song og musikk. O. Lil-
leberg song solo - med gitar til.
Duett fekk vi av brødrene Fagerli.
Så var Orkland mannskor og eit
musikklag frå Fannrem med. God
song er med og lyfter sinnet opp-
over mot reinare høgder - det gled
oss like inn i hjarta å sjå ein kris-
ten ungdomsflokk stå fram - høyra
songen om Jesus - den tonen som
aldri skal døy bort.

Dei fekk ei oppgave som ikkje
skal vera fáfengd. «Syng evangeliet
om Jesus - thi sjeler kan vinnes ved

sang». Før pausen tala Ole Lille-
berg - og minte serleg om dette å
veja på flukt bort frå Gud. Man-
ge er på flukt bort frå sin barndoms
Gud. Han la serleg dei unge på
hjarta å ta Jesus med gjennom li-
vet. Borna vil helst gå i far og mor
sine fotefar. «Kan du venta at bor-
na dine bed til Jesus når du sjølv
ikkje går vegen?» Omlag slik lyd-
de spørsmålet, og kvar fekk svara
for seg.

I pausen vart servert kaffe - smør-
brød og småbrød - og praten gjekk
livleg over kaffekoppen.

Leergaard tala etterpå. Han
minte om Jesu fullkomne liv her på
jorda.

Det livet vi skulle levd - den ve-
gen vi var skuldige til å gå - kross-
vegen opp til Golgata - den gjekk
han - den reine og skuldfrie.

Det er om å gjera at vi lever vårt
liv slik at vi kan verta til hjelp for
våre medvandrarar - verta til glede
for dei vi møter på vegen vår - først
i heimen og i kameratflokk - på
arbeidsplassen. «Den største gleden
ein kan ha - det er å gjera andre
glad».

I eit stutt referat nyttar ikkje å
få med alt som vart sagt.

Så var avkilsstunda kome og fest-
lyden reiste seg og song: «Så ta da
mine hender og før meg frem».

Enn om dette vart hjartebøna frå
ungdomsflokk, at Jesus måtte ta
deira hender i sine sterke - føra dei
dag for dag heilt fram til målet. Vi
i ungdomsforeninga ynskjer at det
ikkje er siste gongen vi ser dykk der
Guds ord lyd.

Ungdom, du er så hjarteleg vel-
komen att - både til kyrkje og mi-
sjonshus. Hugs det når vener så-
rar og verda svik, ved Jesu kors er
det stille, der finn du livd i alle
stormar - ei hamn når det mørknar
omkring deg.

«Kvar finst ein fagrare stad på jord?
Kvar høyrest visare sanningsord?
Når eg og Jesus åleine er -
då ynskjer eg ikkje meire her».
(Orheim).

J.

MENIGHETSBLAD FOR ORKDAL PRESTEGJELD

Utgitt av Orkland sokneråd.

Utk. hver måned unntatt juli og au-
gust. Sendes gjennom posten til alle
hjem i prestegjeldet, og til alle uten-
bygdsboende som vil ha bladet.

Kontingent kr. 4.- pr. år.

Redaktør: **Res. kap. Leergaard.**
Medvirkende: **Prost Dr. A. Skrondal**
og **pastor O. Olsen.**

Kasserer: **lærer Nils Ofstad.**

For Orkanger:

Anton Hoff og Nik. Konstad.

For Orkdal:

Frk. Ingeborg Krogstad.

For Orkland:

lærer Nils Ofstad.

Menighetsbladets trykkeri:
SVORKMO PRENTEVERK.

Konfirmantfesten tok til med
denne vakre prologen som Jorheid
Asbøll hadde forfatta og vart lese
av henne sjølv.

PROLOG

Vi hjarteleg ynskjer dykk:
Vel møtt til fest!
Vel møtt du konfirmant,
som skal vera vår gjest!
Velkomne foreldre som gjorde så vel
at de fylgde guten og gjenta i kveld!
Må stunda her inne verta eit minne -
ein blome i kransen som lyse får
på vegen din i komande år!
Vi ynskjer at Gud i sitt ord
og gjennom song
må tale til deg atter ein gong.
Du hørde nok stundom i åra som for
han kviskra deg milde og kjærlege ord
Først i dåpen i famn han deg tok
og skreiv ditt namn inn i Livets bok.
Hans vilje var - at barnet dei bar
skulle fylgja i Kristi fotefar.
Da kviskra han inn i di barnesjel:
«Bli i di dåpspakt, så går det deg vel».
Sjølv om du den gongen
ingenting kjende -
stort var likevel det som hende.

Åra gjekk fort - og barnet vaks til,
små glimt frå dei dagar du minnest vil,
Det var ymse ting
som i hugen fekk feste
men av hendingar mange
nok er gløymde dei fleste.
Du hugsar kan hende
når kvelden fall på
du trøyt etter dagen til sengs måtte gå

at du hendene falda -
di kveldsbøn bad -
og somna så etterpå trygg og glad.
Det fylgde slik ein fred -
med dette å bed -
frå høge himmel steig englar ned -
om barnesenga dei trufast heldt vakt,
for den barnlege bøn
har så stor ei makt
at himmelen lyer
til kvart ord som vert sagt.

Måtte du aldri i livet gløyma
di barnebøn - men i hjarta ho gøyma,
kvar ei bøn som vi bed her i tru
byggjer til sjølve ævelandet bru.
Kan hende du eig og den rikdomen stor
ein bedande far og ei bedande mor -
da takka din Gud for desse to -
om ikkje du skjønar til fulle no -
kva det vil seia, ein gong får du sjå
cm langt borte frå heimen
du kanskje må gå
at far og mor sine bønner for deg
fylgde deg med på fårefull veg -
dei makta og jage all sorg og sut -
og fridde deg ofte frå freisting ut.
Ein arv dei gav deg så gild og stor -
meire verd enn alle skattar på jord!

No verda ligg framfor deg
i all sin glans -
du så gildt det skal verta
i moro og dans!
«Ungdomstid får eg berr'
den eine gong -
da lyt eg vel fylgja mi hjartetrong».
Men høyr kjære ungdom -
ta med deg på ferda
eit ord frå din Gud
før du stig ut i verda:
«Livet - det er ikkje berre ein leik
slik som du vonar og ventar -
det er berre ei stutt lita stund
før døden oss hentar!»
Sume fekk boded i tidlege vår -
mange måtte flytte i manndommens år
til ændre det lydde opp i dei
grånande hår.
Men ein ting er visst -
det lyd til oss ein dag
med vener og kjære vi må skilja lag -
da lukkeleg kvar ein
som med Gud slutta pakt -
der synd og vondskap fekk aldri makt
Da sæle er dei som i hjarta har fred -
som i ungdom og manndom
tok Frelsaren med.

Når du no legg frå land
med morgonsol over hav -
hugs lovnaden som du
ved altarringen gav,
med Kristus som los i storm og i stilla

du aldri treng sigla i villa!
Når ditt kart og kompass
er bøn og Guds ord
du sigler med Heilage Anden ombord.
Vær ærleg og sann - hald trugen ut -
ei krune deg ventar i himlen til slutt -
nei, aldri du angrar vel livet med Gud
når heime du står
kledd i bryllaups-skrud.

Gaver til Orkanger.

Orkanger Vel har vært på ferde
igjen, denne gang med en verdig og
vakker gave til kirkens alter. Da
foreningen feiret 25-årsjubileum
høsten 1953 ble det avsatt kr. 500.—
til en 7-armet sølvstake til kirkens
alter. Nå, ett år etterpå er rest-
beløpet skaffet til veie, og staken er
blitt en realitet. I løpet av høsten
vil den komme på alteret. Staken
vil bli nyttet som spesiell høgtids-
stake, d.v.s. ved nattverd og de sto-
re høgtider i kirkeåret. Denne sta-
ken betyr en meget verdifull til-
vekst til kirkesølvet vårt.

Så har gravkapellet fått en kjær-
kommen gave. Orkanger arbeider-
partis kvinnegruppe har gitt 100,—
kr. til disposisjon. Så mye som
trenges i et nybygg, kommer dette
vel med. Det vil bli kjøpt en be-
stemt ting når tiden kommer.

Vi takker våre gavmilde kvinner
og ønsker dem all glede igjen.

O.

Mennesket er ikke Gud verd, men
det er ikke umulig at det kan bli gjort
sådan.

Det er uverdigg for Gud å forene seg
med et dårlig menneske, men det er
ikke uverdigg for Gud å trekke menne-
sket opp av dets dårlighet.

(Blaise Pascal).

KRISTELIG LITTERATUR
Fotorammer - Innramming

Orkdal Bokhandel

Edel Ask Eikli
FANNREM

Farlig trykk.

Av lege Dag Thomassen.

Mennesker som lever med en oppgjort fortid bak seg, lever under trykket av en stengt himmel over seg. For hver dag som går opphopes mer og mer synd, trykket i samvittigheten bli sterkere og utslagene i form av forstyrrelser, angst og ufred blir større. Og det som er alvorligere: får dette fortsette uten å søke hjelp, inntreffer den alvorligste katastrofe som kan møte et menneske, nemlig det vi kaller forherdelse. Hjertet blir hårdt og ufølsomt for enhver påvirkning, og Guds Ånd må med sorg trekke seg tilbake.

Hva vil du gjøre? Du kan legge dette bladet vekk leve livet videre og forsøke å glemme din synd. Det kan lykkes, men synden glemmer ikke deg. Du kan stenge minnene fra fortiden inne i kjelleretasjen - underbevisstheten. Men her lar de deg aldri i ro. De banker på og vil ut. Og ved livets endestasjon møter du din Gud. Det første han gjør, er å låse opp og slippe minnene på frifot. Og nå møter de fram som dine anklagere, alle de urene tanker, de tankeløse og sårende ord, alle de mange timer og dager i livet som ble kastet bort i lettsindig tidsfor- driv. Og du har ikke noe å forsvar- deg med. Det er jo sant alt sam- men, du hadde bare glemt det.

Du har bare en ting å gjøre: Slip- pe minnene på frifot, d.v.s. gjøre opp med din Gud. For her hjelper ikke kvaksalveri, hjelp til selvhjelp, psykoanalyse eller å si til seg selv: fred, fred, når der ingen fred er. Oppgjøret består i åpent og sant å erkjenne og bekjenne sin synd for Gud, å ta det som en mann og ikke bortforklare og unnskyldte, men stå for Guds ansikt som den skyldige der ingen unnskyldning har. Da tilgir Gud for Jesu skyld. Og en til- gitt synd trekker Herren aldri fram igjen. Den eksisterer ikke mer.

Den synd Gud har tilgitt, glemmer han. Og du har også lov å glem- me den.

Hva jeg bygger min tro på.

Av høyesterettsadvokat

Wilh. Beck.

Tidene skifter, og vi med dem. - Finnes det en klippe i omskiftelse- nes hav? - Hvor er grunnlaget jeg kan bygge mitt liv på?

Noen stoler på sin vilje og sine gode forsetter! Men viljen ble lam- met i fristelsens skjebnesvangre øyeblikk.

Andre bygger opp sine gode gjer- ningers Babelstårn og fortrøster seg til dem. Men selvfrelsen holder ik- ke fordi Kristi frelse fordunkles. Babelstårnet ramler i forvirring.

Andre er «kristne» når følelsenes temperatur er høy, men synker ned i mismot og skuffelse når Tabo- rstunden sviner i livets hverdag.

Atter andre snakker og snakker. Gud kommer aldri til orde. Til slutt tror de på sine egne meninger i stedet for på det kategoriske: Så sier Herren!

Jeg har selv prøvet noen av disse «troens» stadier. Men klippen fant jeg først da jeg gjennom all ord- livirvel opplevet Guds ord.

«Den grunn hvorpå jeg bygger, er Kristus og hans død» og at Guds nåde også gjelder meg.

Gode kår - dårlige kår.

Når er den kristne mest til- bøyelig til å sove? Det er når de timelige kår er lykkelige. Har du ikke selv gjort den erfaring? Så lenge du hadde daglige bekym- ringer å bære fram for nådens trone, var du da ikke mer våken enn ellers? En annen farlig tid

er når det går så lett i åndelig henseende. Det er ingen fristelse som er halvt så farlig som den ikke å fristes. Den bedrøvede sjel sover ikke, det er først når vi er fullkommen rolige og sikre at vi er i fare for å sove. Disiple- ne falt i søvn etterat de hadde sett Jesus forvandlet på toppen av fjellet. Pass på, du glade kristne; vær så lykkelig som du kan, men vær på vakt!

(Spurgeon).

Livgivende varme

Av Albert Schweitzer.

Midt gjennom det kalde, stille- stående verdenshav flyter den lune Golfstrømmen fra ekvator til nord- polen. Spør vitenskapen hvorledes det er mulig at en strøm av varmt vann kan flyt som mellom to flod- bredder av mørkt, kaldt, stillestå- ende vann. Den blir oss svar skyl- dig. På samme måte møter vi midt i naturkreftenes verden - som også er utgått fra Gud - den Gud som er kjærlighet. Han synes helt for- skjellig fra ham som skapte den yt- re verden, og dog er de ett. Og vi gir hans kjærlige, varme, levende Golfstrøm lov til å gripe oss og føre oss med seg.

Han gir oss den vanskelige oppga- ve å tro på sitt rike og være tro- imot det, skjønt vi ikke har sett det. Bare når vi er grepet av ham, er vi i stand til å gjøre det.

«Har jeg kun deg, da attrår jeg intet på jorden, da spør jeg hverken etter himmel eller jord». (Salme 73, 25). «Alle ting tjener dem til gode som elsker Gud». (Rom. 8, 28). Her er det Ararats bjerg hvor vi kan hvile i trygghet når uforklarli- ge gåters syndflod truer med å suge oss ned i dypet.

Av kirkens ordbok.

Hva betyr Kyrie eleison: - Herre miskunne deg! er et bønnerop som er hentet fra Salmenes bok (se ps. 6, 3. 31, 10). Det ble i den gamle kirke brukt som uttrykk for menig- hetens tilslutning til kirkebønnen som ble lest av en diakon. Som en bekjennelse til den treenige Gud sang man det tre ganger og den an- dre gangen: Christe eleison! I middelalderen knyttet man til Ky- rie salmer på morsmålet som ble kalt «leiser», en slik leise er «Nu boder vi den Hellig Ånd» (Land- stad nr. 3). Nu brukes Kyrie for- trinnsvis som menighetens tilstem- ning til den av presten leste synds- bekjennelse ved gudstjenestens be- gynnelse og bededagsbønnen.

Hva betyr Gloria in excelsis: (Ære være Gud i det høyeste) er den la- tinske gjengivelse av de første ord i englenes lovsang Luk. 2, 14 og fin- nes i den gamle romerske kirkes liturgi. I den lutherske kirke bru- kes denne lovprisning etter «Kyrie» som særlig uttrykk for troen på at denne bønn er hørt: Gud er nådig og gir fred. Ved siden av dette «store Gloria» har vi i kirkens guds- tjeneste fra gammel tid av det «lil- le»: Ære være Faderen og Sønnen og den Hellige Ånd! hvortil man i mange kirker pleier å tilføye: «som det var i begynnelsen, nu og alltid er». En sangvis utsettelse av det store Gloria er salmen «Alene Gud i himmerik» som vi bruker på de store høytidsdager.

Hva betyr Hosianna: - et hebra- isk ord som egentlig betyr: frels! hjelp! (Salme 118, 25). Det var folkeskarenes rop ved Jesu inntog i Jerusalem (Matt. 21, 9, 15). For- bundet som det her er med hensyns- betegnelse (Davids sønn står på gresk i dativ) er det ikke en bønn, men snarere et lykkeønskings- og hyldestrop: Hil deg, Davids sønn! I den eldste nattverdsbønnen vi kjenner fra ca. år 100 e. Kr. er ro-

pet omformet så: Hosianna Davids Gud, d. e. Kristus. I vår kirkes gudstjeneste forekommer Hosianna kun i prefasjonen før nattverden.

Fariseerne var et religiøst parti som oppsto omtrent 135 år før Kris- ti fødsel og ble kalt så fordi de av- sondret seg strengt fra den store hop som ikke tok det så nøye med loven. Ved siden av den skrevne lov satte de «de gamles vedtekter» f.eks. om sabbatens helligholdelse og om renselser (se f.eks. Matt. 12, 1-14 og 15, 1 fg.) som de også holdt for å stamme fra Moses. I vir- keligheten tillat de overholdelsen av disse størst betydning som kjen- netegn på sann gudsfrykt og anså seg selv for rettferdige fremfor an- dre fordi de tok det særlig nøye med sine vedtekter. Vi kan tenke på fariseeren i tempelet, Luk. 18, 11. Til gjengjeld gikk de de svære- ting i loven forbi, Matt. 23, 23 fg. Fordi de slik la hovedvekten på den hellighet som falt menneskene i øinene, mens de forsømt den hjer- tets rettferdighet som Gud krever i sin lov, stempler Jesus dem som hylklere, skinhellige.

Sadduseerne hadde sitt navn et- ter en jødisk yppersteprest Saddok, og partiet besto først og fremst av medlemmer av de ypperstepresteli- ge familier og av deres tilhengere. I motsetning til fariseerne som av- sondret seg fra omverdenen, søkte sadduseerne så vidt mulig å tilpas- se seg til de greske og romerske om- givelser. Til forskjell fra fariseerne nøyde de seg med den skrevne lov, og trodde ikke som disse på noen oppstandelse av de døde eller på englers og ånders eksistens (Matt. 22, 29 fg. Apgj. 23, 8); sadduseer- ne var sin tids rasjonalister. Mens fariseerne i sin kamp mot Jesus og hans disipler nølte med å gripe til de ytterste midler, hadde sadduseer- ne ingen skrupler i så måte. Det var sadduseerne som satte i gang forfølgelsen mot apostlene, Apgj. 4, 1 fg., liksom det var ypperste-

presten Kaifas, en av deres parti, som fikk det høie råd til å ta beslut- ningen om Jesu henrettelse, Joh. 11, 49 fg.

Zelotene, et gresk navn på et jø- disk parti som oppsto noen år etter Kristi fødsel med galilæeren Judas (Apgj. 5, 36) som fører. De kaltes «ivrerne» fordi de var de nidkjæ- reste motstandere av romer-herre- dømmet og ville avkaste dette med vold og makt. De satte seg i spissen for oppstanden mot Rom i slutten av 60-årene. En av Jesu tolv apost- ler Simon, hadde tilnavnet Zelotes, Ivrereren (Luk. 6, 15), sannsynligvis fordi han tidligere hadde tilhørt zelotpartiet. I Mat. 10, 4 kalles han Kananeus, et hebraisk navn som også betyr ivrereren.

Olaf Moe.

Fra første til siste blad.

Fra første til siste blad i hele den hellige Skrift vil vi ikke finne et eneste ord om at det skal gå den selvsikre godt. Det står ikke et eneste ord som sier: Gud er så nå- dig og trofast at selv om du ikke er redd for synden eller djevelen, selv om du er sorgløs, så skal han i sin nåde hjelpe deg. Nei, et slikt løfte finnes ikke i Skriften.

Det er vidunderlige, nåderike løfter for synderen, men bare for den synder som lar seg tukte, som lar seg føre til omvendelse, anger, frykt, strid og bønn. Da er det hjelp for alt.

C. O. Rosenius.

Mer pålitelig enn følelser.

Vi ber, men vi synes ikke vi har noen kraft i bønner, den stiger ik- ke, og den løfter oss ikke, vi har in- gen kjensle av at Gud er nær. Dog: Guds løfter er påliteligere enn våre kjensler. Og Guds løfte er at den som ber, han får, og at det skal bli opplykt for den som banker.

Ronald Fangen.

En porselens-kristen?

Kjenner De disse gamle porselensstellene? De er uhyre skjøre, men de varer likevel gruelig lenge, for det passes så godt på dem, og de blir nesten aldri brukt. Det er jo ikke tale om å bruke dem til hverdags, nei, det må en ekstra anledning til!

Spurgeon sammenlikner enkelte kristne med slikt fint porselen. De kan slett ikke brukes til hverdags, det er de altfor gode til. De kan tale pent på konferanser og store sammenkomster, men de kan ikke tale med sine nærmeste, med sine daglige omgangsfeller om vegen til Kristus.

Ut i hverdagslivet med din kristendom! Det er vegen til vekst og styrke.

(Skovgaard-Petersen).

Et ustyrlig onde.

Når vi legger bissel i munnen på hestene for å få dem til å lystre oss, styrer vi dermed hele deres kropp. Se også skipene som er så store og drives av sterke vinder: de styres dog av et ganske lite ror dit den som styrer det, ønsker og vil. Så er det også med *tungen*: den er bare et lite lem og kan likevel skryte av store ting!

Se hvor liten en ild kan være, og hvor stor en skog den setter i brann! Også tungen er en ild: som selve den onde verden ter tungen seg blant våre lemmer. Den smitter hele legemet og setter livshjulet i brann og blir selv satt i brann av helvete.

For all vår natur, hos villdyr og fugler, hos krypdyr og sjødyr, kan temmes og er blitt temmet av den menneskelige natur. Men tungen kan ikke noe menneske temme - så ustyrlig et onde som den er, full av dødbringende gift!

Med den velsigner vi Ham som

er Herre og Far, og med den forbanner vi menneskene som er skapt etter Guds bilde. Av samme munn går det ut velsignelse og forbannelse. Mine brødre, slik må det ikke være!

En kilde lar da vel ikke både ferskt og bittert vann strømme ut av samme oppkomme? Mine brødre, et fikentre kan da vel ikke bære oliven, eller en vinstokk fikener? Heller ikke kan en salt kilde gi ferskt vann!

(Fra Jacobs brev 3, 3-12 etter Lyder Bruns oversettelse).

Sladder er farlig gift.

Sladderer er en gift. Den siver gjennom samfunnet og ødelegger mange menneskeskjebner. Vi vokter oss for gift i alminnelighet, holder den forsvarlig innelukket og setter advarselsmerker på den. Men hvem kan vepne seg mot sladderer, som gjør mer skade enn den frykteligste gift, fordi den dreper sjelen?

Sladderer er som bøyggen. Det er umulig å få tak i den. Slår vi etter den, forsvinner den i tåken. Får vi endelig tak i en ryktesmed, sender han straks anklagen videre. Han har det fra en annen, og den andre har det fra en tredje. Den kommer som giftgassen fra et skjult sted.

- Pass på at iallfall du ikke fører giften videre!

Bare da — —

Bare når et menneske blir til intet - bare da kan Gud gjennomlyse ham så han likner Gud. Gud kan bare avtrykke seg i ham når han selv er blitt til intet.

Når han bruker all sin menneskelige kraft, da kan det nettopp ikke gjengi himmelens bilde, og selv i den minste bevegelse gjengir det

ikke bildet rent. Men når det blir stille og dypt, da senker himmelens bilde seg i dets intet.

Kierkegaard.

Hvorfor griper ikke Gud inn —?

Vi skal aldri vente oss ytre inngrep fra Gud for å overbevise vantroen, for Guds inngrep følger Guds veier. Og bare ydmyk tro fatter Guds fremgangsmåte. Troen vet at den falne verden har frihet til å gå sine egne veier. Men den vet også at Guds veier er høyere enn verdens veier. Verden er i den Allmektiges og vises vold. Nettopp dette er et av Guds inngrep, at synd blir sin egen tuktemester og at Gud bruker sine fiender til å fremme sine planer, så at han - under evighetens synspunkt - fører sine tanker til seier.

Derfor skal vi ikke spørre: Hvorfor griper ikke Gud inn? - men be Gud om at vi i denne vonde tid må bevares trofaste mot vår Herre Kristus og daglig legge alt i hans hånd. Så skal nok alt en gang bli klart.

C. Skovgaard-Petersen.

Ingen synd er så stor at den ikke kan tilgis. Og ingen synd er så liten at den ikke behøver tilgivelse.

K. Lew. Jonsson.

Et menneskes klokskap gjør ham langmodig, og det er hans ære at han overser krenkelsers.

Ordspr. 19, 11.

Guds folk er egentlig en entusiastfamilie. Det er en fremmed, ubegripelig og uutrukelig ånd i dem, som har lett for å mishage alle dem som ikke er av slekten.

(Gustav Jensen).

En bokanmeldelse av Gladstone.

Den store engelske politiker Gladstone som var en alvorlig kristen, skrev følgende om en folkeutgave av bibelen:

Aldri har bibelen unnlatt å gi oss det vi trengte til i livets avgjørende øyeblikk. Den er et uuttømmelig skattkammer. I ethvert kall og i hver livsstilling berikes man daglig ved dens ord, som ikke mister noe av sin kraft ved å gjentas, og som er like så godt nå som den dag det ble uttalt. Det er preget av ungdomsfriskhet og udødelighet. Den som i ensomme timer lukker hele sitt hjerte opp for skriftens ord, lønnes for sitt strev. Dens stille susen vil følge en om natten i våkne timer, på sykeleie og i dødstunden, men også i det offentlige livs tummel, i rettssalen, på gaten og torget. Skriftens ord gir sjelen vinger så den kan heve seg som en due og finne hvile.

Menighetenes mannsarbeid har framgang.

Henimot 150 menn fra 50 menigheter var i september samlet til årsmøte i Menighetenes mannsarbeid på Hurdal Verk. Mannsarbeidet danner som kjent ingen organisasjon, bare et samarbeidsutvalg holder kontakten med de forskjellige grupper.

Årsmøtet var ikke preget av vanlige årsmøtesaker, men var et typisk arbeidsmøte, hvor deltakerne ble delt inn i grupper. I to møter drøftet man hvordan en skal få kontakt med de kirkefremmede menn og aktivisere dem i menighetene. Rapporten fra gruppene ble behandlet i plenumsmøte. Den understreket betydningen av den personlige kontakt som ingen rekklame kan erstatte. Det viste seg at

særlig de små mannsgrupper som samles i hjemmene, har lykkes både å få kontakt med mennene og føre dem inn i personlig forhold til Kristus.

Samarbeidsutvalget med aktuar Ragnar Gaarder som formann, ble gjenvalgt. Flere nye mannsgrupper er startet siste året, og på årsmøtet var også deltakerne fra flere menigheter som nå vil starte for alvor.

Festlig! —

En representant for de kristelige skolelagene ved Den høgre skole kom en dag til presten i byen og ba om tips for praktiske arbeidsoppgaver innen menigheten.

«Vi er flere som har snakket om at vi gjerne vil gjøre noe, f.eks. i form av erender og hjelp for gamle og syke. Når vi får gjøre noe for menigheten, vil vi også bli mer glad i den».

- Festlig, - og et eksempel til etterfølgelse.

Gud kjørte --

Karl og Georg satt og leste gjennom teksten til søndagsskolen. Det var om Elias i ildvognen.

«Torde du ha kjørt i en slik vogn, Karl?» spurte Georg. «Du hadde nok vært redd».

«Nei, det ville jeg ikke ha vært», sa Karl trygt. «Det var jo Gud som kjørte».

Unødig bry

Det var en gang en liten pike som hørte sin far be for noen mennesker han hadde i sin tjeneste. De trengte tydeligvis litt av hvert.

Da han var ferdig, sa den lille piken: Behøvde vi å bry Gud med dette da far? Kunne ikke vi gjøre det?

Aldri begge deler --

Vi kan ikke eie verdens vennskap og Guds vennskap på samme tid. Vil vi ta synden med til himmelen kommer vi aldri dit inn.

Det er her mange strander. De vil nok inn i himmelen, men de vil ha verden med seg inn. De vil ha del i Kristi arv, men ikke i hans vanære. De vil til himmelen uten hellighet, men uten helliggjørelse skal ingen se Gud.

Gå derfor ut til ham utenfor leiren. Der vil han hellige deg ved sitt blod.

(N. P. Madsen).

Bare --

Bare en sur mine, men den fylte øynene med tårer.

Bare et uvennlig ord. Men det vakte bitterhet.

Bare et kaldt blikk, men det fylte sinnet med uro.

Bare et smil, men det jaget mørket på flukt.

Bare et oppmuntrende ord. Men det ga glede og nytt mot.

Er du med?

Norges kristelige Lytterlag er en sammenslutning av radiolyttere over det hele land. Det går inn for et kringkastingsprogram, håret av høy kultur og positiv kristendom, det kulturelt høytstående og kristne norske folk verdig.

Norges kristelige Lytterlag vil samle alle for det angitte formål.

Bli med i laget!

Innmelding sendes lytterlagets kontor, Storgt. 38, 402, Oslo.

Kontingenten er kr. 1,— pr. år eller livsvarig kr. 10.—.

PREIKELISTEN**Bededag - 31. oktober.**

Orkdal kirke: Olsen
 Orkanger kirke: Skrondal
 Orkland kirke: Leergaard.

Allehelgenssøndag - 7. november.

Orkdal kirke: Skrondal
 Orkanger kirke: Leergaard
 Orkland kirke: Olsen.

22. s. e. tref. - 14. november.

Orkdal kirke: Leergaard
 Hoston skole kl. 11: Skrondal
 Orkanger kirke: Olsen.

23. s. e. tref. - 21. november.

Orkdal kirke: Olsen. Nattverd
 Orkanger kirke: Skrondal. Nattverd
 Orkland kirke: Leergaard. Nattverd.

1. s. i advent - 28. november.

Orkdal kirke: Skrondal
 Orkanger kirke: Leergaard
 Svorkmo misjonshus kl. 11: Olsen.

Er kirken passiv?

*En lang rekke nye tiltak satt
 i gang de senere år sier noe annet.*

Ser man under ett de mange friske kirkelige initiativ som er tatt de senere år, særlig etter krigen, får man bildet av en ganske omfattende virksomhet på forskjellige områder. Kirken blir stundom anklaget for at den er passiv, stiv og stillestående. Følgende tiltak tyder i allfall ikke i den retning:

«Menighetspleienes Landsforb.» har fra en beskjeden begynnelse bygd opp en betydelig virksomhet. Forbundet har i flere år bl. a. drevet utdanning av barnehagelærerinner ved sitt institutt i Trodheim. I høst tiltrer forb. nye generalsekr. pastor Olav Egeland, som vil få som oppgave å utbygge videre et omfattende samarbeid mellom menighetene.

«Institutt for kristen oppseding» er blitt til med full støtte av kirkens folk, et institutt som betyr mer og mer, ikke minst gjennom sin aktivisering av menighetsrådenes oppdrageransvar. I sommer er holdt en rekke kurs omkring i landet for

GODT UTVALG av
SØLVVARER
 til
**BARNEDÅP
 BRYLLUP
 KONFIRMASJON**
JOHN RØHME
 GULLSMED - ORKANGER.

prester og lærere med god deltakelse, i samarbeid med bispedømmerådene.

«Ungdomstingene» er videre en nyskaping etter krigen.

«Kirkens Nødhjelp» er bygd ut til en stor organisasjon som formidler hjelp til nødlidende for store beløp hvert år.

«Et norsk Sigtuna» er under dannelse. På Ullern menighets store eiendom på Bygdøy ved Oslo har allerede et lite Sigtuna vært i virksomhet noen tid, med en rekke møter og kurs som har vunnet stor tilslutning. Etterhånden vil man få noe av et ambulierende Sigtuna, med kurser og møter også andre steder i landet.

«Menighetenes mannsarbeid» er de senere år blitt litt av en «bevegelse» man må rekne med.

Mellomkirkelig institutt med pastor Henrik Hauge som leder er også i høy grad en nyskaping etter krigen med store oppgaver som bindeledd utad til andre kirker.

Gjennom Bibelselskapet utbygges arbeidet for bibelspredningen via menighetsrådene i dag på en ny måte, med nye tiltak.

Det kunne nevnes flere eksempler. Ser man det hele samlet, blir det en meget stor virksomhet under kirkens regi, side om side med det øvrige arbeid på områder som går inn under begrepet indremisjon.

FRA KIRKEBOKEN.**DØPTE** i september.

I Orkland kirke: Ingen.

I Orkdal kirke 5. sept: Sissel Ann Lysevold f. 2-7. Turid Grønvold f. 27-7. 12. sept: Lars Brage Dørdal f. 5-8. Sølvi Bergan f. 18-7. 19. sept: Reidun Sommervoll f. 12-8. 26. sept: Anne Kristin Solås f. 12-8 (hj.h. i Orkland).

I Orkanger kirke 5. sept: Leif Johan Værnes f. 2-6. Nils Olav Voldvik f. 5-7. 26. sept: Ole Solstad f. 14-7.

VIGDE i september.

I Orkland kirke. 25. sept: Paul Aarlivoll, Orkland og Jenny Sommervold, Orkdal.

I Orkdal kirke. 4. sept: Einar Indergård, Hegra og Astrid Solem, Orkdal. Helge Manford Haugen, Meldal og Berit Laksøyen, Orkdal. 11. sept: Laurits Stengel, Orkdal og Inger Johanne Lein, Lensvik. 18. sept: Olav Magnus Gosse, Agdenes og Brynhild Resell, Meldal.

I Orkanger kirke: Ingen.

DØDE i september.

I Orkland: Ingen.

I Orkdal: 1. sept: Jon A. Løkken, f. 19-2 1867. 5. sept: Anne Ivarsdr. Evjensvoll, f. samme dag. 10. sept: Ingebrigt Jonsen Ustad f. 14-4 1875. 25. sept: Oleanna Jonsdr. Evjen f. 10-8 1890.

I Orkanger. 17. sept: Emilie Andøls-løkk f. 2-2 1884. 22. sept: Johan Martin Bomstad f. 27-11 1872. 28. sept: Johan Svorkmo f. 7-9 1896.

GAVER TIL BLADET.**Orkland:**

Ved Nils Ofstad: Ingebrigt Svorkmo 5.

Ved Martin Moe: Per A. Solem 5; Gjertru og Iver Gangås 5.

Orkanger:

Ved Olav Olsen: s. Randi Aae 5.

Ved A. Hoff: Dr. Sand 10; Henry Olsen 5; M. O. Rønning 5; Olav Lillemyr 5.

Ved søster Ågot Akseth: Rasmus Krognæs 5; John Svorkmo 5; Liv og Johan Olsen, adr. Fuglevik, Moss 5; Johs. Dahlø 5.

Orkdal:

Ved Nils Ofstad: Einar L. Hansen 10.